ГОД. V. СОФИЯ, АПРИЛЬ 1938 БР. 8

Здравецъ

ДЕТСКИ ВЕСТНИКЪ ЗА ЗДРАВНО ВЪЗПИТАНИЕ, ПРЕДПАЗНА МЕДИЦИНА И ЗДРАВЪ ЖИВОТЪ

ГОДИШНИЯТ АБОНАМЕНТ О 10 лв. СЪ ПРИБАВКИ ЕДИНЪТ БРОЙ — 1 ЛЕВА
безъ право на подаръкъ
НА ПОСТОЯННОТО ГОЛЯМА ПРЕТЛЪГА

ИЗЛИЗА МЕСЕЧНО ПРЕЗЪ УЧЕБНАТА ГОДИНА ВЪ 10 БРОЯ
Гл. редакторъ: Д-ръ Й. Станчевъ — сот. по хигр. и детски болести
Редакторъ-стопанинъ: Цвета Д-ръ Станчева
София 1, Сердика 10, ул. Вит. чеч. сметка № 1613. Телеф. 2-72-27

Годишенъ абонаментъ и предплата отъ Министерството на народното просвещение съ дневникъ № 2461 и 1. 1938 г. и отъ Гл. Дир. на нар. здраве съ дневникъ № 12240 отъ 17. VIII. 1933 година

ЧЕСТИТЪ ВЕЛИКДЕНЪ

Погледнете наоколо си, мили здравчета, и вижте колко е красива природата! Слушай, въздухъ, птичи цвѣтя, животни, хора — всичко е съдилъ Творецъ на живота, за да живѣе и се радва на земната красот.

Щастливъ е онзи, който може да плисне съ ръце колко и да кажете — колко е хубавъ живота! Всѣкои трѣбва да обикне отъ сърдце всичко живо на земята — и цвѣтя и птички, и животни, и хора и да се мрази никому да не причинява зло и страдание.

Тогава ще настѫли и истински земенъ рай — когато се обикнемъ всички и не мразимъ никого. За тоси рай и за тази любовь се е родилъ и живѣлъ Христосъ, за нея е билъ разпнатъ на кръстъ и заради нея е въскръснатъ.

Когато празднуваме Великдена — — деня на Въскресението, не бива само да се радваме на чудесниятъ яйца и да преждаме съ различни хденета и лакомства, а да да си мислимъ и за Христовитѣ думи и дѣла. Той е обичалъ най-много децата, милвалъ ги, редвалъ ги, помагалъ имъ и ги прѣпоръчалъ. Затовова ние трѣбва да изпълняваме неговото желание — да бѫдемъ истински Христови деца, като обичаме, помагаме и лѣкуваме всичко хора — близки и далечни.

Честитъ Великденъ мили здравчета!

Здравейте! **Чичо Здравецъ**

Пролѣтъ

Боба Марта си отиде,
цвѣтенитѣ Априлчо иде,
се пъна мантия зелена,
сѣ чудно алчнеша времѣна.

Веселъ и засмѣлъ пристигна
и отъ очище си изгнигна,
дивоглѣтъ и кокетно
пряща сѣлчиче приѣтно.

Събудиха се цвѣтитѣ,
цвѣтъ блести въ дъросетѣ,
дюлци дюлятъ вѣчъ дечица
и си пѣятъ пѣсенички.

Ето изкрѣкалъ е разтъжна
жабичилтѣ съ клюнъ набожна,
крачи гордо като царъ
между плачилитѣ мокуздъръ.

По-нагатъкъ листовица,
вѣчно дуда пилдинца,
нѣкъ нѣдъ кацнала пожатъ
изъ простора се премѣта.

А пъкъ нурчо сладкопоемъ,
катъ засвирилъ съ гласъ
уповѣ
та заглушилъ е полето,
като минилото лѣто.

Толкозъ гости веселини,
долетѣха да ни кажатъ,
При насъ сирѣха своя полетъ
да ни кажатъ, че е пролѣтъ.

Станиславъ Полевъ

Великденска радость

ЗЕЛЕНЪ ЗДРАВЕЦЪ

първата въ България здравна читанка отъ Д-ръ НИК. СТАНЧЕВЪ и ВЛ. РУСАЛИЕВЪ

Е ПОДЪ ПЕЧАТ

Заей Горкинъ

Легенда за червеното яйце

Тиберий — могѫщиятъ римски императоръ — заболѣ. Напразно лѣкаритѣ на цѣлата империя се мѫчили да му помогнатъ, напразно жрецитѣ гръмоляли боговетѣ да изцѣрятъ болника. Небесата не послушали горещитѣ молби, и отъ лѣкарствата на империята ставало по-зле.

Той лежалъ неподвиженъ въ богатото си легло, по бѣдото му чело преминавали бръчки, а погледътъ му, законоватъ въ далечината, изразявалъ значително очакване на смъртта.

Въ съседната зала стоели лѣкаритѣ и жрецитѣ. Скрѣни и мъчителни тѣ очаквали края на свои господарь.

— Богоевтѣ зайбриха Римъ — въздъхналъ престарѣлиятъ лѣкарь Флавий.

— Да, братко, — потвърдилъ Лициний. — Ако богоевтѣ обичаха Римъ, нѣмаше тъй жестоко да осѫдятъ нашия императоръ.

— А той е толкова мѫдъ, нѣмаше ще славинитѣ жрецъ Кай Туца. — Той е толкова мѫдъ и сѣдѣ смъртта ми нѣма кой да наслѣди престола.

— Дали ще се продължи еще мѫката му? — запиталъ Лициний.

— О, едва ли! Ето наближава полунощь, а той не ще пре жиѣе повече.

Въ нощьта тежко притискала Римъ. Отъ високонатъ на Палатини свѣтлинитѣ на хиляди жрецъ изглеждали като сѣнтуки. Тежъкъ бѣлъ и топлитѣ вѣтъръ, който съ глухъ съсъкъ минавалъ покрай черноватитѣ и колонитѣ на дворца.

Наближавало полунощь... И изведнажъ затихнаха вѣтъръ, загасиха свѣтлинитѣ, звездитѣ се скрили въ черния небосвѣтъ сводъ, високитѣ факлии не смогнали да прогонятъ мрака.

А после страшенъ гръмъ разтръсъкъ Палатини, съ дивъ вой вѣтъръ наклѣвалъ въ мраморнитѣ зали и загасилъ свѣтлинитѣ, въ грѣбнала необяснимена свѣтлина, сякашъ цѣлото небе станало едно грамадно сѣлнце. И изведнажъ тяжка музика се разнесла надъ земята.

— Фурнитѣ сѣ дошли за душата на императора! — въ-кликнали лѣкаритѣ и жрецитѣ и екупомъ се вмъкнали въ стъкта на умирающия.

А Тиберий не билъ мъртъвъ. Облакатѣ на възлавнинитѣ, той се вадралъ въ свѣтлината, вслушилъ се въ дивната музика, и лицето му сиялло съ чудесъ бѣлъсъ.

— Какво е това чудо? — запиталъ той и гласъ.ъ му вече не билъ болненъ.

— Не знаемъ, господарю, — отговорилъ Флавий. — Нит ъ-мислимъ.

— Аръ искамъ да зная! строго заповѣдалъ Тиберий. — Вие сте мидрецитѣ на моята държава и мидрецитѣ трѣбва да отговорите! Ще чакамъ!

* * *

Глашатаи обявили изъ цѣлия градъ, че могѫщиятъ Тиберий дава голѣма награда на тоси, който най-правилно обясни причинитѣ на чудната музика.

Множина тръгнали къмъ двореца, за да се опитатъ да получатъ наградата. А между тия множина само една бедна жена знаела истината. Но тя била толкова бедна, че нѣмала дори една аспра да плати на ратаря да да я пусне при императора.

Махни се отъ тукъ! — грубо я бѣснъхъ ратарьтъ.

— Нима мислишъ, че можешъ да се явишъ при императора безъ подарькъ?

Бедната жена тръгнала безъ поесна изъ улицитѣ на Римъ. Очитѣ ѝ били насълзени и устнитѣ ѝ тихичко шепнѣли молитва:

— Господи, ти знаешъ, че отнимамъ за богата награда, а за да научи на истината единъ невѣрникъ. Помогни ми да намѣря подарькъ, който да ми отвори вратитѣ на залата.

Съ тази молитва тя излѣзла изнвѣтъ града и тръгнала между цвѣтнитѣ ниви. И едва не стъпкала гнѣздото на една врѣбчица.

Бедната жена колѣшнила предъ гнѣздото. Въ него имало три яйца.

— Господи, — помислила си тя, — ако едно отъ тѣзи яйца бѣше златно, може би щѣха да ме пустнѣтъ при цезаря.

— За какво мислишъ, Мириамъ? — чулъ се гласъ задъ нея.

Тя се извратила, погледнала човѣка, който я надвилъ по иве и пакъ колѣшнила:

— Господи, Господи!

— Стани, Мириамъ!

Човѣкъ се доближилъ до рамото ѝ. Жената повдигнала очи къмъ него: той и погледнаѣ кротко усмихнатъ. На главата му имало трьнчь вѣнецъ и две голѣми кървави капки красѣли челото му.

— Вземи яйцето и го отнеси на императора.

— Но, Господи, то е обикновено яйце.

— Вземи го, Мириамъ, и вижъ!

Жената взела яйцето, повдигнала го, а надъ него падъ.ала едната кървава капка отъ челото на чудния човѣкъ.

Яйцето се обагрило червено, а човѣкътъ изчезналъ като продѣтъ мъгла.

Съ червеното яйце въ ряка застанала Мириамъ предъ болния Тиберий.

— Вземи тоси подарькъ, господарю, — смирено промълвила тя. — Вземи го и разбери истината: Христосъ въскресе!

Нѣкаква особена сила обхванала императора. Той се почувствувалъ съвсѣмъ здравъ, изправилъ се на нозетѣ си и цѣлувалъ ржката на жената:

— Разбрахъ я и я вѣрвамъ въ нея. Нанстина, тоси, когото съ разпѣнали въ Еруслимъ е Богъ. Съ своето въкръстение той дадѣ и на мень животъ.

Тиберий се обърналъ къмъ единъ отъ своитѣ придворни:

— Дай тройна награда на тази жена!

— Нека раздадѣ наградитѣ на бедниятъ, — отговорила жената и си тръгнала.

Отъ тогава е останалъ обичаятъ да се дарятъ на Великденъ червени яйца. А бедната жена, която първа подарила червено яйце на императора Тиберий, била Мириамъ отъ Магдалъ, най-добрата прислужница на майката Господня и на Исуса Христа.